

[Bovbjerg.]

mue forøget, der skal have sådanne lempelser. Men selvfølgelig bør også en hel del flere komme i betragtning.

Efter min mening gives der her ligningsmyndighederne en mulighed for at træffe afgørelser, der kan give de unge en værdifuld støtte i starten. Muligheden for fejltagelser er vel også tilstede, men efter min mening er ansvaret lagt på de rigtige folk, på ligningsmyndighederne og på skatterådene, som i de fleste tilfælde kender de forhold, der må blive de afgørende ved bedømmelsen.

Hele denne lovgivning er imidlertid, som det også blev fremhævet af den højtærede finansminister, en forsøgslovgivning, og det er mit håb, at den skattereform, der arbejdes på for tiden, vil finde lidt fastere former også med hensyn til disse afgørelser.

Forøvrigt skal jeg anbefale det foreliggende forslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Malchau: Det foreliggende lovforslag, som er vedtaget af det andet høje ting, afviger på visse punkter fra ligningsloven af 21. december 1951.

Som allerede nævnt er lønmodtagerfradraget forhøjet fra 300 til 400 kr., hvad der vel af mange hilses med tilfredshed. Dette fradrag giver dog også, sådan som det virker, anledning til nogen utilfredshed. Kun de, der ikke har noget at fradrage i forvejen, får nemlig den fulde gavn af dette fradrag, medens de, der allerede har tilladte fradrag, måske endda til et større beløb end lønmodtagerfradraget, jo ingen eller kun ringe fordel har af dette. Det vil altså sige, at lønmodtagerfradraget ikke i nær alle tilfælde betyder nogen skattelettelse for de pågældende. Spørgsmålet om pensionisternes ret til dette fradrag er heller ikke i år løst, idet det nemlig efter ordlyden i lovbekendtgørelsen af 21. december 1951 § 20 siges, at fradraget kun tilkommer skattepligtige med lønindtægt og kun i anledning af udgifter i forbindelse med udførelse af indtægtsgivende arbejde. Fradragets indførelse skulle betyde en forenkling af skatteligningen, altså en lettelse både for skatteyderne og for ligningsmyndighederne, men om dette nu i virkeligheden er blevet tilfældet, vil jeg tillade mig at sætte et spørgsmålstegn ved. Det samme vil jeg gøre — måske skulle det snarest være et udråbstegn — ved

den foreslåede bestemmelse om eventuel skattelettelse i anledning af tyngende etableringsforpligtelser. Dette er givetvis ingen forenkling, tværtimod, kan jeg godt sige, og jeg gad nok vide, hvem der egentlig har udspekuleret denne form for nedslag i ansættelsen. Det er, som det siges, kun et forsøg. Man må naturligvis se, hvordan dette forsøg falder ud. Jeg vægrer mig dog ved at tro, at dette kan være en forsmag på den simplificering, vi ellers venter af den kommende skattereform. Formålet med forslaget er jo at give en lettelse for sådanne skatteydere, der er nyetableret, og som sidder med en stor gæld. Naturligvis har disse kategorier brug for en håndsrækning. Det tvivler jeg ikke på, og jeg skal heller ikke modsætte mig forslaget. Men jeg har store betænkeligheder med hensyn til, hvorledes dette skal kunne gennemføres i praksis, og det er jo også rigtigt, som det allerede er nævnt, at de pågældende skatteydere jo også efter de nugældende regler kan blive hjulpet på den ene eller den anden måde.

Det er ikke lykkedes at få forsikringsfradraget yderligere forhøjet i det foreliggende forslag til ligningslov for 1953—54. Jeg håber, at det lader sig gøre ved den forestående revision af statsskatteloven.

Under forhandlingerne i det andet høje ting har man været inde på de såkaldte selvpensionisters forhold. Jeg finder nu, at dette begreb i sig selv er noget uklart, og jeg vil gerne i den forbindelse gøre opmærksom på, at der findes mange mennesker, håndværkere, handlende og andre, som gennem et langt liv ved flid og sparsommelighed søger at lægge så meget til side, at de kan sikre deres alderdom uden hjælp fra det offentlige. Denne kategori af medborgere fortjener både påskønnelse og støtte, hvad der tillige vil opmuntre opsparingslysten. Vel kan de pågældende, når de ellers har alderen og ikke har for store indkomster, nyde fordel af nedslagsbestemmelserne i ligningsloven, men jeg finder ikke disse regler fuldt tilfredsstillende; en forbedring på dette punkt står altså også på ønskesedlen.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de øvrige bestemmelser i det foreliggende lovforslag. Der findes bl. a. bestemmelsen om, at hustruen eventuelt kan medunderskrive selvangivelsen. Jeg mener, at dette passende kunne have ventet til den kommende skattereform, og jeg tror ikke, at bestem-